

ע"פ 4447/15 - איהאב דחלה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4447/15

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט ח' מלצר

המערער: איהאב דחלה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת
(השופט ס' דבור) מיום 25.5.2015 בת"פ
49183-09-14

תאריך הישיבה: ג' בשבט התשע"ו (13.1.2016)

בשם המערער: עו"ד מורן כרמון

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום
בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

המערער - כבן 50 - הורשע לפי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. הפרשה עניינה סכסוך בינו לבין המתלונן - אחיו. המערער יצא מביתו וראה את המתלונן יושב ברכבו ומשוחח עם אחר, הוא ירק לעבר המתלונן וקילל אותו, ומשיצא אליו המתלונן דקר אותו המערער בחפץ חד במותן שמאל ובבית החזה. לאחר מאבק בין השניים הופרד ביניהם. המתלונן נפגע במותנו, בכליתו ובחזה שמאל ואושפז.

בית המשפט קמא עיין בתסקיר שירות המבחן, שתיאר את המערער כאדם נורמטיבי ביסודו, הנוטל אחריות על מעשיו ומבין את חומרת הפרשה, והוצע - גם בעקבות היותו במעצר בבית האסורים וכן במעצר בית - להסתפק בעבודות שירות ובצו מבחן.

בית המשפט קמא שמע את הטיעונים לכאן ולכאן, קבע מתחם ענישה של 10 חודשים עד שלוש שנות מאסר בפועל, והשית על המערער מאסר ברף הנמוך ביותר של המתחם, קרי, 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצר (כארבעה חודשים), וכן מאסרים על תנאי של 10 ו-6 חודשים ופיצוי בסך 5,000 ₪.

בערעור בפנינו נטען מטעם המערער כי מקרה זה, נוכח העבר הנקי, נטילת האחריות והמלצת שירות המבחן, הצדיק סטיה והפחתה משיקולי שיקום - דבר שלא נראה לבית המשפט המחוזי - ונטען כי גישת בית המשפט המחוזי לענין זה שגויה, שכן נורמטיביות וסיכוי נמוך להישנות עבירות וכן השתתפות בקבוצה טיפולית צריכים לעמוד לזכות המערער. על כן הוצע כי יתרת המעצר, שמתוך סיכוי לשחרור על תנאי תעמוד על כחודשיים וחצי, תרוצה בעבודות שירות. זו גם עמדת שירות המבחן בתסקיר עדכני שהוגש לנו, שלפיו למד המערער את לקחיו והסיכון להישנות התנהגות אלימה נמוך, ועל כן הצטרף השירות לעמדת הסניגוריה. המדינה סבורה כי פסק הדין אינו מחמיר נוכח נסיבות המקרה.

חוששנו כי אין בידינו להיעתר לערעור. הטעם הוא העונש המקל מאוד שהושת בבית המשפט קמא, המשקלל כבר ממילא את כל השיקולים לטובת המערער. עלינו לזכור כי המדובר בדקירות במקומות רגישים בגוף המתלונן שיכלו לגרום לתוצאות חמורות. בעבירות מעין אלה הענישה האופיינית היא של מספר שנות מאסר. אין טענה כי המתלונן הוא שתקף או שהיה בידו נשק כזה או אחר. אין בתי המשפט פטורים מן האחריות להיאבק בתופעות האלימות, השכיחות כל כך. אכן, ערים אנו לרקעו הנורמטיבי של המערער עד כה ולתהליך שעבר, ואנו מקוים כי על בסיס זה לא ישוב לעבירות; אך איננו רואים מקום להתערבות בגזר הדין, שאינו חמור על פי נסיבות המקרה, ובתוכו משוקלל במהות גם רכיב שיקומי, שאילולא כן היה מוטל עונש גבוה משמעותית, כאמור.

המערער יתיצב לריצוי עונשו ביום 7.2.2016 עד שעה 0900 בבית המערר קישון. תנאי שחרור קיימים יעמדו
בעינם עד להתיצבות.

ניתן היום, ג' בשבט התשע"ו (13.1.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה
